

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **Mgr. M. D.**, proti žalovanému: **předseda Krajského soudu v Praze**, sídlem náměstí Kinských 5, Praha 5, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. října 2020 sp. zn. Spr-p 707/2020, o vyloučení soudců a soudkyň specializovaného úseku správního soudnictví Krajského soudu v Praze Mgr. Jana Čížka, Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., JUDr. Věry Šimůnkové, Mgr. Ing. Petra Šuránka, Mgr. Ing. Lenky Bursíkové, JUDr. Bc. Kryštofa Horna, JUDr. Davida Krysky, Ph.D., Mgr. Josefa Straky, Mgr. Miroslava Makajeva, Mgr. et Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Lenky Oulíkové z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 51 A 138/2020, a o návrhu na přikázání věci jinému krajskému soudu

t a k t o :

Soudci specializovaného senátu 51 A Krajského soudu v Praze JUDr. Věra Šimůnková, Mgr. et Mgr. Karel Ulík a Mgr. Josef Straka **n e j s o u** vyloučení z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 51 A 138/2020.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím označeným v návěti udělil žalovaný žalobkyni (soudkyni Okresního soudu v Mělníku) výtku podle § 88a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), stručně řečeno za to, že jako soudkyně nahlédla prostřednictvím systému ISAS do spisu, který jí nebyl přidělen k rozhodnutí. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala žalobu ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“).

[2] Dne 20. ledna 2021 obdržel Nejvyšší správní soud oznámení téměř všech soudců a soudkyň správního úseku krajského soudu, konkrétně Mgr. Jana Čížka, Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., JUDr. Věry Šimůnkové, Mgr. Ing. Petra Šuránka, Mgr. Ing. Lenky Bursíkové, JUDr. Bc. Kryštofa Horna, JUDr. Davida Krysky, Ph.D., Mgr. Josefa Straky, Mgr. Miroslava Makajeva, Mgr. Lenky Oulíkové a Mgr. et Mgr. Karla Ulíka, ve smyslu § 8 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), o tzv. „systémové podjatosti“, spojené s návrhem na přikázání věci jinému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Soudci a soudkyně uvedli, že se sice subjektivně necítí podjatými, avšak jsou přesvědčeni, že je objektivně dán důvod k pochybnostem o jejich nepodjatosti, neboť je

narušen princip, že nikdo nemůže být soudcem ve své vlastní věci. Žalovaným je předseda krajského soudu, který zároveň stojí v čele orgánu soudní moci, jenž má ve věci rozhodovat, věc prověřoval též místopředseda krajského soudu. Z pohledu veřejnosti celá věc působí tak, že krajský soud má přezkoumávat zákonnost svého vlastního postupu. Nezaujatému pozorovateli a žalobkyni se řízení, v němž soudci krajského soudu přezkoumávají zákonnost postupu svého předsedy, nemusí jevit jako nestranné a objektivní. Soudci a soudkyně krajského soudu jsou si vědomi, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. března 2020 č. j. Nad 8/2019 - 65 tyto argumenty neakceptoval, avšak považují jeho právní názor na nesprávný. Z pohledu žalobkyně a veřejnosti jistě není bez významu, že předseda soudu disponuje ve vztahu k soudcům relativně významnými pravomocemi, například v podobě vydávání rozvrhu práce, jmenování do funkce předsedy senátu či rozhodování o služebních cestách. Předseda soudu též rozhoduje o kvalitě pracovních podmínek soudce. Tato samotná skutečnost by měla stačit pro vyloučení soudců a soudkyň krajského soudu z projednávání této věci.

[3] Soudci a soudkyně dále poukázali na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. listopadu 2020 č. j. Nao 161/2020 - 23, jímž byli soudci specializovaných senátů úseku správního soudnictví krajského soudu vyloučeni z rozhodování a věc byla přikázána jinému krajskému soudu, a to z důvodu potenciálního dopadu na fungování krajského soudu (daná věc mohla mít dopad na rozpočet krajského soudu) a proto, že se soudci navenek nemuseli jevit nestranní. Dle názoru soudců a soudkyň jde v nyní projednávané věci o obdobnou situaci. Žaloba směřuje proti výtce podle § 88a zákona o soudech a soudcích. Sankcionované jednání žalobkyně spočívalo v tom, že v systému ISAS otevřela elektronické dokumenty vztahující se k věci, která jí nebyla přidělena k rozhodování. Tento informační systém se používá i na krajském soudu. Soudci a soudkyně krajského soudu by si tedy při rozhodování věci nepřímou nastavovali limity své vlastní odpovědnosti při práci s interními informačními systémy a zároveň by dohledovému orgánu svého soudu nepřímou vymezovali hranice, jak je samotné může dozorovat či sankcionovat. V důsledku rozhodnutí v této věci tedy mohou vyvstat poměrně zásadní dopady na fungování krajského soudu jako celku. Výtka samotná je navíc zásahem orgánu moci výkonné proti osobám podílejícím se na výkonu moci soudní. Riziko snížené důvěry v nestranné rozhodování umocňuje též skutečnost, že osoba, která se cítí poškozena vytýkaným jednáním žalobkyně, proti ní podala občanskoprávní žalobu, v níž namítla i to, že jednání žalobkyně krylo vedení Okresního soudu v Mělníku. Zamítnutí žaloby proti rozhodnutí žalovaného, jež nelze *a priori* vyloučit, by mohlo na straně veřejnosti umocnit představu, že se soudci a funkcionáři téhož soudu „vzájemně kryjí“. Soudci a soudkyně správního úseku krajského soudu též zdůraznili, že v daném případě nejde o opakovanou či zjevně neúspěšnou žalobu, nejde o „kverulatořní“ podání, na něž především dopadá výše citované usnesení rozšířeného senátu č. j. Nad 8/2019 - 65.

[4] Mgr. Miroslav Makajev a Mgr. et Mg. Karel Ulík nad rámec uvedeného doplnili, že jsou ke krajskému soudu dočasně přiděleni a jejich další působení u tohoto soudu bude záviset na stanovisku žalovaného. Mgr. Lenka Oulíková uvedla, že dva roky působila u Okresního soudu v Mělníku stejně jako žalobkyně, s níž je v přátelském vztahu; subjektivně se sice podjatá necítí, její rozhodování by však nemuselo být vnímáno jako nestranné.

pokračování

[5] Nejvyšší správní soud zaslal stanovisko soudců a soudkyní správního úseku krajského soudu na vědomí účastníkům řízení před krajským soudem. Žalovaný sdělil, že nemá žádné námitky proti tomu, aby byla věc přikázána jinému krajskému soudu. Žalobkyně se nevyjádřila.

[6] Nejvyšší správní soud v první řadě připomíná, že v případě, kdy je „vznesena námitka podjatosti všech soudců určitého soudu, a přitom je již zřejmé, kterému soudci (soudcům) je či bude věc přidělena, je účelné se zabývat otázkou podjatosti jiných než těchto soudců jen za předpokladu, že u nich bude shledán důvod k vyloučení“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. května 2006 č. j. Nao 32/2005-34, shodně též usnesení ze dne 26. listopadu 2020 č. j. Nao 162/2020 - 109). Uvedené lze bezesporu vztáhnout i na situaci, kdy námitku podjatosti nevznesl účastník řízení, nýbrž svou podjatost oznámí sami soudci postupem podle § 8 odst. 3 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud se proto nejdříve zabýval tím, zda existují důvody pro vyloučení soudců specializovaného senátu rozhodujícího v soudním oddělení 51 A, do něhož byla věc přidělena v souladu s rozvrhem práce krajského soudu, tedy předsedkyně tohoto senátu JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. et Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky. Důvody zavádějící pochybnosti o jejich nepodjatosti přitom neshledal. Pro neúčelnost (viz bod [6] tohoto usnesení) se proto již nezabýval ani specifickými důvody pro vyloučení, jež vznesla Mgr. Lenka Oulíková.

[8] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci *vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.*

[9] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. března 2020 č. j. Nad 8/2019 - 65, č. 4062/2020 Sb. NSS, dospěl k závěru, že „k vyloučení všech soudců krajského soudu z důvodu ‚systémové‘ podjatosti nestačí, že žalovaným správním orgánem je předseda (případně místopředseda) krajského soudu, respektive soudní funkcionář ve věci rozhodoval v prvním stupni správního řízení, soud je jako organizační složka státu v dané věci navrhovatelem (žalobcem) nebo osobou zúčastněnou na řízení apod. Tyto skutečnosti pouze signalizují riziko systémové podjatosti. Aby však určitý soudní případ založil důvody pro vyloučení všech soudců daného soudu pro systémovou podjatost, je třeba, aby k tomu přistoupily další okolnosti, které vyvolávají oprávněné (myslitelné) pochybnosti o nepodjatosti všech soudců správního soudu na základě samotné povahy projednávané věci či z jiných vážných důvodů.“

[10] Soudci a soudkyně krajského soudu s citovaným závěrem rozšířeného senátu nesouhlasí, přičemž se opírají o odlišné stanovisko k usnesení rozšířeného senátu. Soudce Josef Baxa v tomto odlišném stanovisku mimo jiné poukazoval na vztah soudce a předsedy soudu: „Každý soudce je ovšem přidělen k výkonu soudnictví ke konkrétnímu soudu a zařazen do soudního oddělení, které je vymezeno zejména rozvrhem práce, jakožto základním dokumentem vnitřní organizace soudu. Rozdělení jednotlivých věcí, které mají být u soudu projednány a rozhodnuty, do soudních oddělení, se řídí právě oním rozvrhem,

který vydává na období kalendářního roku předseda soudu jako v podstatě interní akt řízení soudu (srov. § 40 a násl. zákona o soudech a soudcích). Jeho projednání se soudcovskou radou má toliko konzultační povahu, jeho zveřejnění na věci nic nemění. Vztah soudce a předsedy soudu je, přes funkční nezávislost soudce při rozhodovací činnosti, vztahem, který vykazuje některé znaky vztahu pracovněprávního (srov. § 84 odst. 4 zákona o soudech a soudcích). Je nesporné, že se může jednat i o vztah určité závislosti. Může to být soudce, který aspiruje na funkci předsedy senátu, do níž jej jmenuje předseda soudu; může to být soudce, který je k soudu dočasně přidělen (stáž) a usiluje, aby byl přeložen k výkonu funkce soudce k tomuto soudu natrvalo; může to být soudce, který má profesní zahraniční styky, které chce udržovat a rozvíjet, a předseda soudu rozhoduje o jeho služebních cestách; může to být soudce, který je specialistou na správní soudnictví a předseda soudu jej může přeradit rozvrhem práce jinam či mu k té stávající rozvrhem práce přidělit ještě zcela novou agendu. Škála nástrojů a prostředků předsedy soudu, jak ovlivnit soudce v pozitivním i negativním smyslu, nebo přinejmenším jak na něj vytvořit zvnějšku vlastně neviditelný tlak, je tedy potenciálně poměrně velká“.

[11] Nejvyšší správní soud předepisuje, že soudci Krajského soudu v Praze výstižně popisují, jaké mocenské nástroje má vůči soudcům předseda soudu podle zákona o soudech a soudcích. To samo o sobě může představovat problém. I Ústavní soud v nálezu ze dne 11. července 2006 sp. zn. Pl. ÚS 18/06, N 130/42 SbNU 13, vyhlášeném pod č. 397/2006 Sb., shledal, že činnosti vykonávané funkcionáři soudů „mohou nepřímým způsobem ovlivňovat výkon soudní moci, a mohou tak ve svém důsledku znamenat určitý zásah moci výkonné do moci soudní.“ Dle Ústavního soudu výkon státní správy soudů představuje „specifickou činnost vykonávanou pouze uvnitř soudní soustavy a podmiňující více či méně vlastní rozhodovací činnost soudů.“

[12] Bylo by proto třeba se vážně zabývat otázkou, zda má předseda soudu tak rozsáhlými pravomocemi „na papíře“ disponovat, nebo naopak zda se má jeho postavení spíše blížit postavení předního mezi rovnými. Tento problém však nelze řešit na půdorysu nynějšího řízení. V tomto řízení jde stále o problém hypotetický, nevypovídající nic o poměrech u Krajského soudu v Praze. Krom toho ani v abstraktní rovině nejde o přesný popis vztahu předseda soudu – soudce, neboť se zaměřuje jen na jednu stranu tohoto vztahu a ani na tu komplexně. Přehlíží, že na straně druhé není žádný podřízený úředník, nýbrž osoba soudce, k němuž se váží atributy nepřeložitelnosti, nesesaditelnosti a neodvolatelnosti a který by svou osobností měl být schopen čelit případnému otevřenému či skrytému zneužití kompetencí ze strany předsedy soudu, včetně využití soudní ochrany, případně by měl být schopen z toho plynoucí negativní důsledky pro svou osobu (nepovýšení do funkce předsedy senátu, nepřeložení k jinému či vyššímu soudu apod.) alespoň ve střednědobém horizontu s důstojností vyžadovanou od soudcovského stavu unést. A koneckonců, i předseda soudu je především soudcem. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že soudci Krajského soudu v Praze, kteří vznesli návrh na své vyloučení, nebyli motivováni subjektivní obavou o své kariéry (alespoň nic takového ze spisu nevyplývá) ze strany aktuálního předsedy Krajského soudu v Praze, nýbrž tím, že by jejich nestrannost mohla být objektivně vnímána jako zpochybněná ze strany žalobkyně a veřejnosti, neboť na půdorysu právní úpravy by se jim mohlo jevit, že jsou soudci v závislém postavení. Nejvyšší správní soud je však přesvědčen, že tomuto hypotetickému riziku je třeba čelit posilováním étosu soudcovského povolání, spíše než ustupováním takovým nepodloženým obavám.

pokračování

[13] Ostatně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, vůči jehož právnímu závěru se soudkyně a soudci Krajského soudu v Praze vymezují, si musel být vědom toho, že problém představuje samotná úprava organizace soudů a postavení soudců v zákoně o soudech a soudcích. I tak však dospěl k závěru, že „ani skutečnost, že v českém systému soudnictví nejsou přinejmenším teoreticky vyloučeny tlaky na soudce ze strany předsedy soudu, nezakládá důvody pro mechanické uplatňování systémové podjatosti“, přičemž právní úprava soudcům poskytuje právní ochranu proti těmto tlakům.

[14] Nejvyšší správní soud se proto zabýval tím, zda jsou v projednávané věci – kromě skutečnosti, že žalovaným správním orgánem je předseda krajského soudu – dány nějaké další okolnosti, které vyvolávají oprávněné pochybnosti o nepodjatosti soudců správního úseku krajského soudu. Dle názoru rozšířeného senátu může jít například o „skutečnost, že projednávaná věc bude mít objektivně významný dopad na soud jako celek (platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně, zákonnost jmenování předsedy soudu, stavební povolení na přístavbu, která zlepší komfort práce soudců, apod.). Eventuálně může jít o situaci, která vyvolá nebezpečí subjektivního vztahu všech soudců k věci, kde z vnějšího pohledu hrozí reálné nebezpečí, že u rozhodujících soudců převáží loajalita k jejich soudu či funkcionáři a tím se ‚pokřiví‘ jejich nestrannost (např. případy, kdy soudní funkcionář nevystupoval ve správním řízení jako správní orgán, ale naopak jde o jeho osobní záležitost, typicky žádost o stavební povolení podaná soudním funkcionářem, soudní funkcionář byl účastníkem stavebního řízení jako tzv. ‚soused‘, posléze podal proti rozhodnutí správního orgánu žalobu nebo v řízení o žalobě vystupuje jako osoba zúčastněná na řízení, přestupek soudního funkcionáře jako fyzické osoby apod.)“ (viz výše citované usnesení č. j. Nad 8/2019 - 65).

[15] Nejvyšší správní soud doposud takové další okolnosti shledal ve dvou případech.

[16] V usnesení ze dne 25. listopadu 2020 č. j. Nao 161/2020 - 23 rozhodl Nejvyšší správní soud o vyloučení soudců specializovaných senátů úseku správního soudnictví krajského soudu proto, že žaloba směřovala proti tvrzenému zásahu předsedy krajského soudu, který spočíval ve volbě způsobu vymáhání části peněžitého trestu, uloženého tehdejšímu žalobci, prostřednictvím soudního exekutora. Dle názoru tehdy rozhodujícího pátého senátu mohl tento případ mít dopad do rozpočtu soudu (nutnost hradit náklady exekuce v případě jejího zastavení či v případě úspěchu žaloby) podobně jako odvod za porušení rozpočtové kázně, který ve výčtu okolností vyvolávajících pochybnosti o nepodjatosti soudců výslovně zmínil rozšířený senát. Tato okolnost byla navíc z vnějšího pohledu násobena značným zájmem veřejnosti a médií o daný případ. Dle názoru pátého senátu mohl být krajský soud v tehdejší řízení vnímán ve „trojjediné roli“, v níž nejprve rozhodl o uložení peněžitého trestu, následně o způsobu jeho vymáhání a nakonec i o zákonnosti tohoto způsobu vymáhání.

[17] Usnesením ze dne 18. ledna 2021 č. j. Nad 189/2020 - 33 shledal Nejvyšší správní soud důvod pro vyloučení soudců specializovaných senátů úseku správního soudnictví Krajského soudu v Plzni v řízení, jehož předmětem bylo posouzení zákonnosti opatření vydaných jeho předsedou v souvislosti s šířením nemoci covid-19. Čtvrtý senát dopěl k závěru, že rozhodnutí v této věci bude mít objektivně významný dopad na soud jako celek, neboť přímo ovlivní jeho další činnost, práci jeho soudců a zaměstnanců i průběh soudních jednání po dobu šíření onemocnění covid-19. Vzal též v úvahu závažnost aktuální

situace přímo ovlivněné šířením tohoto onemocnění a silný požadavek ze strany veřejnosti na zákonnost jednotlivých opatření a omezení, které vyžadují, aby nevznikly žádné pochybnosti o nestrannosti rozhodujících soudců.

[18] Na rozdíl od uvedených případů se však předmět řízení před krajským soudem netýká přímo tohoto soudu. Přesněji řečeno, netýká se ho více než jakéhokoli jiného krajského soudu. Soudci a soudkyně krajského soudu poukazovali na to, že jednání, za něž byla žalobkyni udělena výtka, spočívalo v neoprávněném nahlížení do dokumentů v systému ISAS, který se používá i na krajském soudu, a tudíž by si nepřímě nastavovali limity své vlastní odpovědnosti při práci s interními informačními systémy. Takto by však mohli argumentovat soudci kteréhokoli krajského soudu, neboť každý soud v České republice v současné době využívá nějaký informační systém (okresní a krajské soudy právě ISAS, krajské soudy též ISVKS fungující v prostředí LOTUS Notes). Rozhodováním tohoto případu by si tedy každý správní soudce nepřímě nastavoval limity své vlastní odpovědnosti, k věci nadto již určité limity kárná judikatura nastolila (viz např. rozhodnutí kárného soudu č. j. 11 Kss 7/2020 - 42 z 18. ledna 2021 a jiná, tam citovaná). Ostatně soudci, kteří působí v kárných senátech Nejvyššího správního soudu, tak činí každým svým rozhodnutím, což však rozhodně nezpochybňuje jejich nestrannost.

[19] O tom, že je na místě soudce a soudkyně krajského soudu vyloučit z projednávání a rozhodnutí o žalobě proti výtce udělené předsedou tohoto soudu soudkyni jiného soudu, Nejvyšší správní soud nepřesvědčil ani argument, že by tito soudci a soudkyně dohledovému orgánu svého soudu nepřímě vymezovali „hranice, jak je samotné – stejně jako ostatní soudce téhož soudu – může dozorovat či sankcionovat za případná porušení jejich vlastních povinností při práci s právními informačními systémy.“ I tento argument by totiž mohli uplatnit soudci kteréhokoli krajského soudu, neboť předseda každého krajského soudu je orgánem státní správy soudů oprávněný podat návrh na zahájení kárného řízení [§ 8 odst. 2 písm. f) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů], který je zároveň oprávněn udělit soudci výtku, pokud to považuje za dostačující (§ 88a zákona o soudech a soudcích). Soudce kteréhokoli krajského soudu by tedy posuzováním zákonnosti výtky udělené v souvislosti s prací v informačním systému vymezoval hranice „svému“ předsedovi v tom smyslu, jak naznačovali soudci a soudkyně krajského soudu.

[20] Nejvyšší správní soud proto se soudci a soudkyněmi krajského soudu souhlasí v tom, že rozhodnutí ve věci sp. zn. 51 A 138/2020 může mít vliv i na fungování krajského soudu, avšak nikoli více, než jak by ovlivnilo fungování kteréhokoli dalšího krajského soudu.

[21] Skutečnost, že osoba dotčená vytýkaným jednáním žalobkyně v souvislosti s ním podala soukromoprávní žalobu, nepovažuje Nejvyšší správní soud za relevantní pro rozhodnutí o žalobě proti výtce. Soudci a soudkyně krajského soudu uváděli, že v občanském soudním řízení byla mimo jiné vznesena námitka, že jednání žalobkyně mělo být údajně „kryto“ ze strany vedení Okresního soudu v Mělníku, a proto by přezkoumávání výtky krajským soudem mohlo na straně veřejnosti umocnit představu, že se soudci a funkcionáři téhož soudu „vzájemně kryjí“. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmá vazba mezi tvrzenou nečinností vedení Okresního soudu v Mělníku a přezkumem výtky udělené soudkyni tohoto soudu ze strany předsedy krajského soudu. Tato výtka by

pokračování

naopak mohla svědčit o tom, že předseda krajského soudu jednání žalobkyně netoleroval, není tedy důvod, proč by jej soudci krajského soudu měli z pohledu osoby dotčené vytýkaným jednáním žalobkyně „krýt“. Námitka vznesená v občanském soudním řízení se týkala postupu vedení Okresního soudu v Mělníku, nikoli krajského soudu, přičemž soudci a soudkyně krajského soudu objektivně nemají žádný důvod „krýt“ postup vedení Okresního soudu v Mělníku.

[22] Nejvyšší správní soud připomíná, že vyloučení soudce podle § 8 odst. 1 s. ř. s. je výjimkou z obecné zásady, že příslušnost soudce je dána předem. „Vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci lze jen výjimečně a z opravdu závažných důvodů, které mu mohou reálně bránit rozhodnout v souladu se zákonem nestranně a spravedlivě, případně i jen to, že o tom mohou být navenek pochybnosti“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. února 2021 č. j. Nao 173/2020 - 119). V projednávaném případě však Nejvyšší správní soud neshledal žádnou okolnost, která by ve spojení s faktem, že žalovaným správním orgánem je předseda krajského soudu, zavdávala pochybnosti o nepodjatosti soudců krajského soudu.

[23] Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. *Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát.* Jelikož Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že soudci specializovaného senátu 51 A krajského soudu nejsou vyloučení z projednávání a rozhodnutí věci sp. zn. 51 A 138/2020, lze v této věci sestavit senát, a nejsou tedy splněny ani podmínky pro tzv. delegaci nutnou podle citovaného ustanovení, tedy pro přikázání této věci jinému krajskému soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. března 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu